

A Prelátus üzenete

2026. március 19.

ÚTON A
CENTENÁRIUM
FELÉ
2028/30

A Prelátus üzenete.

2026. március 19.

Mons. Fernando Ocáriz

Copyright © 2026 Prelatura Sanctæ Crucis et Operis Dei

(A szerzői jog tulajdonosának kifejezett engedélye nélkül tilos a teljes vagy részleges nyilvános terjesztés)

Pro manuscripto

www.opusdei.org

Drága gyermekeim, Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Már minden kész és még minden előttünk áll. Ahogy az Úton a Centenárium felé dokumentumban is olvastuk, ezzel a Szent Josemaría által sokszor átméltakodott mondattal készülünk a Mű századik évfordulójára. Minden kész, mert Isten ihlette és adta a Művet az Atyáknak; még minden előttünk áll, mert mindig új távlatokat nyit meg előttünk az eredethez hűségesen.

Ma ünnepezzük Szent József, az egyetemes Egyház és a Mű védőszentjének ünnepét. Alapítónk szokta őt „atyámnak és uramnak” nevezni, és úgy emlegette, mint „aki folyamatosan mosolyog és vállára veszi, amit kell”. Mennyit tanulhatunk tőle! Példaképként és közbenjáróként segít nekünk végigjárni az életet, annak fényeivel és árnyékaival, bánataival és örömeivel, és megőrzi szívünkben a szeretet és a hűség vágyát.

Szent József vezetésével ismét a Mű századik évfordulójáról szeretnék beszélni nektek. 2021. június 10-én arról tájékoztattalak benneteket, hogy az ünnepség az egység kifejezéseként az 2028. október 2-től 2030. február 14-ig tartó ötszáz napot fogja átfogni: nők és férfiak között, világiakkal és papokkal egyaránt. Azt is elmondtam nektek, hogy létrehoztunk egy bizottságot, amelynek feladata az előkészületek átgondolása és a javaslatok összegyűjtési folyamatának megszervezése, ami lehetővé tette számunkra, hogy ismét megtapasztaljuk azt, amihez Don Javier annyira ragaszkodott: a Mű a mi kezünkben van. Szeretnék köszönetet mondani a bizottságnak és mindenkinek az érdeklődésért és a részvételért ezekben a feladatokban.

Mint tudjátok, a legutóbbi regionális közgyűlések témája az „Út a Centenárium felé” volt. Miközben erre a közel hetven országból jövő hangok igazi kórusára gondolok, hálát adok Istennek az egység és a hűség szelleméért, amely az állandó apostoli és lelki megújulás alapja, és amelyet élni kívánunk, hogy választ adjunk minden korszak kérdéseire. Fiatalok és idősebbek, a Mű tagjai, munkatársak, barátok és sokan, akik életük valamelyik szakaszában a Műhöz tartoztak, már biztos megálltatok, hogy elgondolkodjatok azon, hogyan tudjátok ma is dinamikus hűséggel élni azt a szellemiséget, amelyet Szent Josemaría Istentől kapott az Egyház szolgálatára. Ebben az üzenetben a múlt iránti hálát alázatos önvizsgálattal párosulva, és a reményteljes jövőbe tekintést szeretném átadni nektek, hogy így együtt élhessük meg a Centenáriumot.

Hozzászólásaitokban három terület emelkedett ki különösen erőteljesen a világban való életünk részeiből: a család, a munka és a képzés. A családról szóló gondolataitokat

olvasva érezhető egy megújult vágy, hogy minden otthon igazi „család egyház” legyen, a názáreti otthon tükörképe. Hasonlóképpen kiemeltétek, hogy a munka nem csupán emberi feladat, hanem a Jézus Krisztussal való személyes találkozás helyszíne is. A szakmai és társadalmi valóság állandó változásai arra készítetnek minket, hogy megtaláljuk azt a módot, ahogyan az evangélium átjárhatja a munka értelmét, és hozzájárulhat a munkahelyi kapcsolatok és a munka minden formájának emberibbé tételéhez – és így keresztényibbé tételéhez –, átalakítva a mindennapi munkát nagylelkű és értelmes szolgálattá. A képzés, amelyet kapunk, ösztönzés arra, hogy Krisztushoz hasonlóvá váljunk, és belülről élénkítsük a világot.

Az elkövetkező években továbbra is hasznosítani fogjuk ezt az értékes anyagot, amely mindannyiunk reményeit és szükségleteit sűríti magába. Az Egyház és a társadalom helyzete egyszerre izgalmas és kényes, és tapasztaljuk, hogy Isten kegyelme továbbra is működik. A Mű, mint az Egyház része, soha nem áll távol e világ viszontagságaitól. A Statúták átdolgozásának folyamatán túl – amely közel négy éve kezdődött, és továbbra is a Szentszék vizsgálja – rengeteg kihívás és lehetőség áll előttünk, hogy úgy szolgáljuk az Egyházat, ahogyan az Egyház szeretné, hogy szolgáljuk.

Isten iránti hálával fogjuk ténylegesen bejárni ezt az utat, látva, hogyan növekszik azoknak a száma, akik Őt keresik, és részt vesznek a képzési programokban, a megtérések, amelyeket az Úr a barátságoknak köszönhetően ad meg, valamint az új apostoli kezdeményezések. Mindez az életerő lehetővé teszi, hogy elismerjük Isten működését, hisz a gyümölcsök Tőle származnak, és sok fiam és lányom – a ti testvéreitek – odaadását, akik életüket adták másokért.

Ugyanakkor ebben a folytonosságot jelentő szakaszban sem hiányoznak a kihívások, amelyek minden keresztényt érintenek. Például a legtöbb régióban érezhető, hogy a fiataloknak nehézséget jelent az apostoli cölibátusra szóló hivatás szépségének megértése. Másrészt az idő múlásával szembe kell néznünk az idősebbek – világi emberek és papok – pótlásának nehézségeivel is. Ezért minden régióban új módszereket kell keresnünk, hogy továbbra is teljesíthessük küldetésünket. Ez a helyzet – amint azt a regionális közgyűléseken egyhangúlag jelezték – elsőbbséget biztosít a fiatalokkal végzett apostoli munkának és a szupernumeráriusok valódi szerepvállalásának: tovább kell javítanunk

képzésüket, hogy mindannyian az első vonalban állhassunk ebben a széles körű apostoli munkában, legyező formában kinyílván.

Majdnem öt év telt el azóta, hogy az első üzenetemet írtam nektek a centenáriumból, és egyre közeledünk az ünnepséghez. A Központi Tanácsadó Testülettel és az Általános Tanácsal egyetértésben azt javaslom, hogy lelkileg készüljünk fel erre a pillanatra az első keresztények példájának átélésével: ők is mindenféle társadalmi helyzetű és eredetű férfi és nő, akik Jézus Krisztusba vetett hitükről tanúskodtak, egészen addig, amíg át nem alakították a társadalmat. Atyánk emlékeztetett arra, hogy „ha valamilyen hasonlatot akarunk keresni, az Opus Dei legkönnyebben úgy érthetjük meg, ha az első keresztények életére gondolunk. Ők teljes mértékben megélték keresztény hivatásukat; komolyan törekedtek arra a tökéletességre, amelyre a kereszttség egyszerű és magaslatos ténye hívta őket. Külsőleg nem különböztek a többi állampolgártól.” (Beszélgetések, 24.)

Ennek fényében szeretném, ha az elkövetkező években mélyebben átgondolnánk az Opus Dei szellemiségének néhány központi elemét, amelyeket Szent Josemaría olyan mondatokban és kifejezésekben foglalt össze, amelyeket jól ismerünk, és amelyek számunkra ajándékot és feladatot jelentenek. Február 19-én, egy papokkal tartott találkozón XIV. Leó pápa kiemelte Jézusnak a samáriai asszonyhoz intézett szavait: „Ha ismernéd Isten ajándékát” (Jn 4,10). A pápa így kommentálta: „Az ajándék, mint tudjuk, egyben felhívás is arra, hogy kreatív felelősséget vállaljunk (...). Kreativitásunkkal és karizmáinkkal arra vagyunk meghívva, hogy együttműködjünk Isten munkájában. Ebben az értelemben megvilágosítóak azok a szavak, amelyeket Pál apostol Timóteushoz írt: „Emlékeztetek, hogy éleszd fel magadban az Isten ajándékát” (2Tim 1,6)”.

Isten ajándékának felélesztése az, amit különösen szeretnénk tenni a következő években. Konkrétan, 2026. október 2. és 2027. október 2. között azt javaslom, hogy mélyüljünk el abban a gondolatban, hogy szemlélődők legyünk a világ közepén, amellyel Atyánk az Opus Dei szellemiségének számos elemét összefoglalta: az istengyermekség, a szentmise, mint életünk középpontja és gyökere, a hétköznapi élet értéke, valamint annak a szépsége, hogy felfedezzük azt az „isteni valamit”, ami a munka, a család és a társadalmi élet leghétköznapibb valóságában rejtőzik.

A következő évben, egészen a centenárium kezdetéig, 2028. október 2-ig, azt szeretném, ha jobban szem előtt tartanánk Szent Josemaría tanításait a barátságról és a bizalomról, hogy mindannyian egymás számára Krisztus legyünk, aki „köztünk jár”, és ezt másokban is felfedezzük. Hivatásunkban a barátság az evangelizáció kiváltságos terepe, hiszen a barátságban szívtől szívig osztjuk meg az evangéliumot.

Végül, 2028. október 2-től 2030. február 14-ig arra hívlak benneteket, hogy a világi emberek életéből kiindulva elmélkedjete a munkáról, Szent Josemaría gondolatát alapul véve: „Szenteljük meg a munkát, szenteljük meg magunkat a munkával, szenteljünk meg másokat a munkával”, hogy Jézus szíve szerint alakítsuk át a világot. Szent Josemaría munkáról szóló üzenete különös jelentőséget nyer, amikor maga a munka kérdőjeleződik meg, mint a megszentelődés helye, és főleg ha a technológiai és kulturális változásokat, amelyek döntő hatással vannak az emberekre. Így a munkában, Isten kegyelmével és példánkkal, személyes korlátaink és hibáink ellenére is sokan megtalálják Krisztust az életükben, és az értelmet nyer.

Az elkövetkező években lelkileg felkészülünk, szem előtt tartva Szent Josemaría e három központi tanítását, azzal a vágyakozással, hogy jobban szolgálhassuk a körülöttünk élő embereket, az Egyházat és az egész társadalmat. Atyánk a gyermekeit „a béke és az öröm magvetőinek” tekintette. Mi szeretnénk megvalósítani ezt az álmot.

Folytassuk az imádkozást ezekért a szándékokért, összhangban Atyánk örök érvényű buzdításával: „Művünk kezdete óta nem fáradtam bele abba, hogy ugyanazt tanítsam: az egyetlen fegyverünk az imádság, éjjel-nappal imádkozni. És most újra megismétlem nektek: imádkozzatok, imádkozzatok, mert nagy szükség van rá” (Levél, 1973. március 28., 5.).

Szent József élete arra összpontosult, hogy családapaként és galileai munkásként szemlélje, szeresse és gondoskodjon Jézusról és Máriáról. Kérjük, hogy kísérjen minket ezen az úton a centenárium felé.

Természetesen ebben a jelenlegi helyzetben is őszintén csatlakozunk a Szentatya imájához a világbékéért, amelyet oly sok háború és pusztítás sújt számos országban és nép körében, és igyekezzünk környezetünkben a béke eszközei lenni. Jézus Krisztus, a Béke Fejedelme,

irgalmazzon e világunknak, kegyelme vigasztalja a szenvedőket, és alakítsa át sok szív gyűlöletét a szeretet és megbocsátás érzéseivé.

Minden szeretetemmél megáldalak benneteket,

Atyátok,

Fernando

Róma, 2026. március 19.